

Amerikama saupmees küüsib nore mehhe käest, käs ennast temma tenistusse pakkus: „Kui paljo palka küsida sa näddala eest?“ — Noormees kostis: „Kui rahholaeksa wötti minno käes seisab, siis küssin 25 rubla; agga ilma õselleta, siis küssin 50 rubla.“

Tenija tüddar lapse mõtted.

Kui ma nenda omma elloluggo järrele mötsen, siis ei olle se muud, kui valjas waew, murre ja häddä: Pea ollen pessö-fünnal, pea leiwa-fünnal, pea porrandaid pessemas, pea saapaaid puhbastamas, pea wet kandmas ja puid tomas ja nenda hommikust öhtuni, ööd ja päwad, näddala läbbi; ja keige selle eest ei sa ma muud, kui taplust, söimamist ja hassetanud leiba ja mäddanend lihha! sedda ei pea ma mitte faua waasto! Kui hea on jäalle meie ammel: hommiko maggab temma ni faua, kui ta tahhab, kui ülles ärkab, saab kohhe kohvi ja sööb saffa laua peäl sedda, mis nemmad isse sõwad ja joob weel mönne flasi jodawat wiina ja head öllut; keigel päwal ei te temma muud, kui naerab ja faulab. Ma tean, mis ma teen,

toa-tüdrukus ma ennam ei jä, ma tahhan fa ammeks jäda.

Wahhest rikkub tö ja teggo
Tüddar lapse ello luggo,
Kui ta leiwa wannemad
Tedda kurjast sundivad,
Ehk fa tõstwad tühja färra,
Siis ta waene tüddib ärra
Ja ei holi omma aust,
Eiga ennam heast nöust;
Taplussest ta ärra tüddib
Kurb meel temma rindus küddib
Jaga pääw, mis tulleb ees,
On ta südda wallo sees,
Ja kui santi teito sööb,
Siis ta leiwest lahti lööb,
Rüüd ei tea hukkutust,
Wimaks leiab hukkutust!

Üks fenna ja noor Jüdi tüddar laps ietus pulma laudas ja jäätme libhunik temma förwas, käs omma ello wihi polest kuulus roppu suuga mees olli. Jüdi tüdruf aigutas mitto korda ühhe teise järrele ja unnustas fät su ette ponna. Kui libhunik sedda näggi, hüdis faunist kämeste: „Oh, o! mo ormas fenna laps, ärra söög mind mitte ärra!“ — „Oh ei“, kostis